ליעבע, האס אוראלט

אן אינטערעסאנטער און שפאנענדער ראמאן

בעארבייט פון ל. ק. ד.

(62 טע פארטזעצונג)

נאך א ווײַלע האט זיך די ווייסע פרוי אויפגעשטעלט און האט איהרע הענד אויף אירע הילד לאפעדעס הארץ ער־געפרעגט.

קענען נייסטער אויף רעדען, און הייזע? — ווייסע שווערע טראפּען האבען זיך געקליבעלט פון די אויגען איבער די באקען פון דער רעטהזעלאסטער ערשיי־נונג און זי האט זיך יעצט איבער דער בעטעל איבערגעבויגען איז א גרויסער טרעפּה אויף דאס קינד לאקען אריינגעפאל־לען.

נאך א־עפער האט זי זיך איבער דאס קינד ארומגעבויגען, זי האט דאס נע־זונט פון דאס קינד געוואלט זעהען.

דאס קינד האט אויפגעשטאנען, זי האט דאס נע־קוקט אויף איהר געוואלט זעהען.

— נעווייס, אזוי מוז עס זיין מיין קינד־לעך, אזוי מוז עס זיין מיין קינד־לעך, אזוי מוז עס זיין מיין קינד־לעך.

ער האט ווידער די ציטונג אין האנד גענומען, ער האט אבער לעזען ניט נעקענט, פריהער ווי אלע מאל האט ער זיך געלעזען אברוחען יאנדערס, אבער דאס ווי ער האט זיין קינד א גוטע נאכט געוואונשען.

— — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — —